

Urbancsekné Sebestyén Marianna: Palmetta

A fiatal pár amint belépett a kapun, azonnal beleszerettek az ódon épületbe. A hatalmas szárazbejárótól balra három lépcső vezetett a lakásba. Jani kinyitotta az ajtót, hogy Éva lépjen be elsőként, így jól hallotta az apró elragadtatott sóhajt, amely az elé táruló látványtól elhagyta az asszony száját. Az L alakú folyosón díszes, kazettás üveg futott végig, melyen kinézve hatalmas félkör alakú terasz és csodálatos udvar tárult eléjük.

- Megvesszük? – fordult Éva kérdően felé.
- Nem is tudom – vakarta a fejét a férfi. – Nézd milyen magas. Egy vagyon lesz felfűteni.

Az ingatlanügynök azonnal megérezte az üzlet lehetőségét és munkába lendült.

- A nagy légtér biztosítja a polgári lakások egyedi stílusát. A szobák burkolata selyemparketta, ami a luxus érzetét keltette a 19. században. Az előző lakó a házat teljesen felújította, így a régi fürdőszobát összenyitotta a nappalival, hogy nagyobb teret kapjon... - de ezt az ifjú pár már nem hallotta. Éva gondolatban a bútorokat és függönyöket tervezte, Jani pedig Évát figyelte csodálattal, miközben azon gondolkodott, hogy lehet ilyen szerencsés, hogy ezt a gyönyörű nőt feleségül vehette.

Néhány héttel később a fiatalok már tulajdonosként tervezgették, hogyan alakítják és rendezik a békési házat.

- Ezt a falat kibontjuk, oda pedig húzunk egy másikat – mutatta Jani.
- Igenis mesterem! – szalutált viccesen Éva, és átölelte férje nyakát. – Te értesz a falakhoz, de én már szeretnék beköltözni. Itt lesz a nappali, és ide teszek egy nagy kanapét – mutatta boldogan.

A munkálatok hamarosan elkezdődtek. Jani néhány kőműves barátjával a nappali falának kibontásával kezdett. Alátámasztották a mennyezetet és elkezdődött a férfias munka. Csattogtak a kalapácsok és szállt a por, mikor Éva benyitott a házba. A férfiak észre sem vették, mikor lépett be az asszony, míg a hatalmas kétségbeesett sikoly el nem hagyta a száját.

- Ne! – üvöltötte, és odaszaladt a falhoz, melyet a férfiak eddig ütöttek.
- Mi a baj? – kérdezte az egyik értetlenül.
- Összetörtétek! – válaszolta a nő a könnyeivel küszködve.
- Mit?
- De szívem, – lépett hozzá Jani – megbeszéltük, hogy ezt a falat kiverjük.
- Nézd! – mutatott Éva a fal mögött még néhány épen maradt csempére.
- Igen. Itt volt a fürdőszoba régen. Ennek a csempéi vannak befalazva.
- De ezek gyönyörűek! – érintette meg óvatosan, könnybe lábadt szemmel.
- Ugyan már Éva! – szolt az egyik munkás. – A szívbját hoztad ránk! Azt hittem már Kőműves Kelemennét találtuk meg – próbált viccelődni.
- Ti ezt nem érthetitek! Ez egy régi békési ház, ezeken a csempéken pedig régi békési minták vannak. Megismerem, mert a nagymamámnak csak ilyen mintás terítői voltak. Az is lehet, hogy ezeket valaki kézzel festette. – simított végig a törött darabokon, miközben könny szökött a szemébe. – Nagyon szerettem volna, ha párat megmentünk! Beépíthettük volna a konyha csempéi közzé, vagy a fürdőszobába.
- Á! Nem divat az már! – legyintett az egyikük. – Meg aztán úgy sem lehet a bontott csempét beépíteni az újak közzé – próbálta vigasztalni.

- Érttem – mondta szomorúan az asszony. – Ne haragudjatok! – törölte meg a könnyes szemét. – Nem tudom mi ütött belém.
- Csak megláttam azt a mintát, és megszálltak a régi emlékek. Dolgozzatok csak tovább, már itt sem vagyok – és elsietett szomorúan.

Aznap este mindketten nehéz szívvel feküdtek az albérlet aprócska hálósobájában. Nem beszéltek róla, de ugyanarra gondoltak. Éva sajnálta a régi emléket, de az is bántotta, hogy lelkifurdalást okozott Janinak. Jani pedig szerette volna visszaforgatni az idő szekerét, hogy megmenthesse a különlegesen díszített csempéket. El sem tudott aludni, míg nem érezte a mellkasán a nő egyenletes szuszogását.

Másnap reggel korán ébredt és lázas munkába fogott. Hosszas böngészés, telefonálás, rajzolgatás után bezárkózott az új házba. Napokig szorgosan dolgozott, csak egy cél lebegett a szeme előtt: Évának örömet okozni.

Mikor elkészült a munka, fáradtan tántorgott haza az albérletbe, és azonnal a fürdőszobába vonult. A zuhany alatt azt tervezte, hogyan mondja el a feleségének az új házon véghezvitt változásokat, mikor kinyílt az ajtó.

- Bejöhetek? – kérdezte bizonytalanul Éva.
- Gyere csak.
- Valami baj van?- kezdte félve a nő.
- Miért?
- Olyan furcsa vagy napok óta. Történt valami? Már nem szeretsz?
- Hogy mondhatasz ilyet? – dugta ki a fejét meglepetten.
- Akkor mi a baj? Haragszol rám?
- Ne mondj ilyen butaságot! – kérlelte.
- Csak mondd meg az igazat – suttogta, de nem kapott választ. Csendben kiment a fürdőszobából, miközben potyogtak a könnyei.

Nem sokkal később kinyílt az ajtó és Jani megragadta a tenyerét.

- Gyere! – húzta magával.

Némán tették meg a házhoz vezető utat. Ott Jani kinyitotta az ajtót és felkapcsolta a villanyt. Nem mondott semmit, csak hagyta, hogy a párja meglássa, min dolgozott az elmúlt napokban. De talán jobb is volt így, mert Éva mikor meglátta a falat, elakadt a szava. Hatalmas csempemozaik díszelgett vele szemben. A kép apró, de gondosan megmunkált darabokból állt össze egy hatalmas motívummá. A többféle zöld és piros kövek együtt, a régi békési palmettát adták ki, amelyet a nagymama terítőiről jól ismert. Azonnal megrohanták az emlékek, és az érzelmek, a hála, a szeretet és a szerelem.

Meg sem tudott mozdulni, csak állt levegőt sem véve.

- Na? Tetszik? – kérdezte Jani félve.
- Hogy tetszik-e? – kérdezett vissza – Imádom! – borult a nyakába. – Most már biztos vagyok benne, hogy csodálatos jövőt építünk itt, ahol a múltunk is jelen van.

